

Відзначено Почесною відзнакою УАЛДВК «Честь і пошана від української дерматовенерології» у 2013 році

Подання від Хмельницького обласного осередку УАЛДВК

Паламарчук Валентина Митрофанівна. Народилася 8 травня 1948 року в смт Залізці Зборівського району Тернопільської області.

В 1972 році закінчила Тернопільський державний медичний інститут за спеціальністю «Лікувальна справа» та отримала направлення на роботу районним дерматологом Теофільського району Хмельницької області.

В 1980 році переведена на посаду лікаря-дерматовенеролога Хмельницького обласного шкірно-венерологічного диспансеру, в якому пропрацювала до 2001 року.

Із 2002 року до сьогодні працює лікарем-дерматовенерологом приватного малого підприємства «Медична практика».

Постійно працює над упровадженням у медичну практику новітніх методів профілактики, діагностики та лікування гострозаразних хвороб шкіри та інфекцій, що передаються статевим шляхом. Бере активну участь у пропагуванні медичних знань серед населення. Свій багатий досвід охоче передає молодшому поколінню лікарів-дерматовенерологів.

Лікаря-дерматовенеролога В.М. Паламарчук за добросовісне виконання своїх обов'язків, високий професіоналізм, чуйне ставлення до хворих, активну участь у громадському житті неодноразово нагороджено грамотами обласного управління охорони здоров'я. Має великий авторитет серед співробітників та хворих.

Подання від Житомирського обласного осередку УАЛДВК

Скряков Володимир Іванович. Народився 1941 року. Трудову діяльність розпочав на шахтах Донбасу робітником очисного забою. У 1962 році закінчив гірничий технікум. З 1962 до 1965 року проходив строкову службу в армії. У 1971 році після закінчення навчання у Ворошиловградському медичному інституті направлено на роботу до Житомирського обласного шкірно-венерологічного диспансеру. З 1973 до 2005 року – головний лікар Житомирського обласного шкірно-венерологічного диспансеру, головний позаштатний дерматовенеролог обласного управління охорони здоров'я. З 2005 до 2009 року – заступник головного лікаря обласного шкірно-венерологічного диспансеру. З 2009 року донині – лікар-дерматовенеролог. Протягом 42 років очолює Житомирське товариство лікарів-дерматовенерологів, є головою Житомирського обласного осередку УАЛДВК. Загальний стаж роботи – 55 років, з них за спеціальністю – 42. У 1982 році захистив кандидатську дисертацію. Має грамоти Міністерства охорони здоров'я України, нагороджений медаллю «За трудову доблесть».

Подання від Івано-Франківського обласного осередку УАЛДВК

Ткач Василь Євтихійович. Народився 30 вересня 1938 року. Заслужений лікар України, член Нью-Йоркської академії наук, кандидат медичних наук, доцент кафедри Івано-Франківського національного медичного університету, лікар вищої кваліфікаційної категорії. Загальний медичний стаж – 56 років, лікарський – 47 років, дерматовенерологічний – 45 років. Член Українського товариства дерматовенерологів з 1968 року, очолював обласне наукове товариство дерматовенерологів з 1985 до 2001 року, голова Івано-Франківського обласного осередку УАЛДВК. Автор понад 300 наукових робіт, співавтор чотирьох монографій, двох методичних посібників, трьох

підручників для студентів вищих навчальних медичних закладів. Неодноразово нагороджений грамотами Міністерства охорони здоров'я України. Високопрофесійний та авторитетний науковець і дерматовенеролог-практик.

Подання від Київського міського осередку УАЛДВК

Турик Ніна Василівна. Народилася 13 жовтня 1941 року. У 1966 році закінчила Київський медичний інститут. З 1966 до 1982 року працювала дитячим дерматовенерологом Дитячої шкірно-венерологічної лікарні № 5 м. Києва. З 1982 до 1985 року — завідувач дитячого венерологічного відділення Дитячої шкірно-венерологічної лікарні № 5. У 1986—1987 роках — лікар медичного пункту при консульстві в Народній Республіці Ангола. З 1988 до 1992 року брала участь у будівництві та введенні в експлуатацію Київської міської клінічної шкірно-венерологічної лікарні на 300 ліжок з консультативною поліклінікою, яка є клінічною базою кафедри дерматовенерології НМАПО імені П.Л. Шупика. З 1992 року — керівник і головний лікар Київської міської клінічної шкірно-венерологічної лікарні. За час роботи в галузі охорони здоров'я виявила високі професійні та організаторські здібності. Київська міська клінічна шкірно-венерологічна лікарня — єдиний в Україні та в місті Києві лікувально-профілактичний заклад, на базі якого розташовані не лише лікувальні відділення, а й відділення реабілітації дітей та підлітків зі шкірними та венеричними хворобами.

У 1982 році нагороджена орденом «Знак пошани». В 2002 році Указом Президента України присвоєно почесне звання «Заслужений лікар України». Неодноразово нагороджена почесними грамотами Міністерства охорони здоров'я України, Київської міської державної адміністрації, Департаменту охорони здоров'я Київської міської державної адміністрації, Оболонської районної в місті Києві державної адміністрації.

Подання від Луганського обласного осередку УАЛДВК

Нешков Миколай Стефанович. Народився 1931 року. У 1951 році вступив до Київського військово-медичного училища, після закінчення якого з 1954 до 1958 року працював фельдшером у лавах Радянської Армії. У 1958 році вступив до Луганського медичного інституту, після закінчення якого у 1964 році отримав направлення на роботу до Луганської обласної лікарні на посаду завідувача сексологічного кабінету.

З 1966 до 1970 року М.С. Нешков заочно закінчив Луганський педагогічний інститут (факультет фізичного виховання). У 1969 році захистив кандидатську дисертацію та був зарахований на посаду асистента кафедри дерматовенерології Луганського медичного інституту. У жовтні 1979 року М.С. Нешков отримав учене звання доцента та продовжував працювати на кафедрі дерматовенерології до 2000 р. Автор понад 35 наукових праць, а також понад 30 раціоналізаторських пропозицій. Виступає з доповідями на обласних, міжвузівських, республіканських конференціях і семінарах. Продовжує брати активну участь у громадській роботі.

За досягнуті успіхи в галузі охорони здоров'я та активну участь у громадському житті міста Луганська нагороджений ювілейною медаллю «За доблесну працю».

Щербаков Анатолій Олексійович. Народився 1924 року. З 1941 року працював на Омському військовому заводі, а у 1942 році його призвано до лав Червоної Армії. Учасник бойових дій, брав участь у звільненні від німецьких окупантів міст Смоленськ, Орша, Борисов, Мінськ, Гродно, Сувалки, Ліда, а також міст Литви і Польщі. За бойові заслуги нагороджений двома орденами Вітчизняної війни 2-го ступеня, орденом Червоної Зірки, орденом Слави 3-го ступеня, медалями «За відвагу», «За взяття Кенігсберга» та ін.

Після закінчення Оренбурзького медичного інституту (1947—1952) був направлений на Тихоокеанський флот, де служив у м. Радянська Гавань начальником медичної служби окремої військової частини.

З 1957 року працював на посаді лікаря-ординатора, а потім завідувача поліклінічного відділення Оренбурзького обласного шкірно-венерологічного диспансеру. В липні 1960 року переїхав до м. Ворошиловграда, де працював лікарем-ординатором Луганського обласного шкірно-венерологічного диспансеру та завідувачем сектору кадрів обласного управління охорони здоров'я. З 1961 до 1971 року працював на посаді інструктора відділу адміністративних органів обкому Компартії України. У 1971 році призначено на посаду головного лікаря Луганського обласного шкірно-венерологічного диспансеру. На цій посаді А.О. Щербаков працював до виходу на пенсію у 1985 році. З 1985 до 1998 року продовжував працювати на посаді лікаря Луганського обласного шкірно-венерологічного диспансеру.

За сумлінну працю в галузі охорони здоров'я нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора, медаллю «За трудову доблесть», знаком «Відмінник охорони здоров'я».

Подання від Полтавського обласного осередку УАЛДВК

Кравченко Володимир Григорович. Народився 14 серпня 1938 року в місті Золочеві на Харківщині. Після закінчення лікувального факультету Харківського державного медичного інституту з рекомендацією на наукову роботу розпочав лікарську діяльність у 1961 році районним лікарем-дерматовенерологом. Після аспірантури при Українському (Харківському) науково-дослідному інституті дерматології та венерології (1966) працював у цьому закладі до 1975 року, спочатку на посаді молодшого, а потім старшого наукового співробітника з виконанням обов'язків ученого секретаря інституту. З 1975 до 2002 року працював у Полтавському медичному стоматологічному інституті, де пройшов шлях від асистента до професора, завідувача кафедри шкірно-венеричних хвороб (з 1989 року). У 1970 році захистив кандидатську, а в 1986-му докторську дисертації. Автор понад 350 наукових праць, першого підручника українською мовою «Шкірні та венеричні хвороби» для студентів вищих медичних навчальних закладів (Київ, 1995), співавтор навчального посібника «Геронтологія» (2000), численних методичних рекомендацій, наукових розробок і винаходів. В.Г. Кравченко — автор відомого у світі антисептичного лікарського препарату «Цидіпол», що як винахід зареєстровано в Міжнародному патентному центрі (Швейцарія). Препарат запатентовано в Україні, США, Російській Федерації, Казахстані, внесено до реєстрів лікарських засобів України та РФ. Виробництво «Цидіполу» освоїли фармацевтичні підприємства Росії, України та Казахстану. Як науковий експонат «Цидіпол» удостоєно срібної медалі ВДНГ СРСР (1990). В.Г. Кравченко постійно виконує почесні громадські обов'язки: з 1989 року — незмінний голова Полтавського обласного товариства дерматовенерологів (з 2001-го — голова ради Полтавського обласного осередку Української асоціації лікарів-дерматовенерологів і косметологів), голова Полтавського осередку Всеукраїнського лікарського товариства, член його правління, з 1994 року — голова Полтавської обласної організації Міжнародного товариства прав людини (МТПЛ, штаб-квартира — м. Франкфурт-на-Майні), входить до правління Української секції МТПЛ. З 2009 року очолює Громадську раду при Управлінні внутрішніх справ МВС України в Полтавській області. Плідну науково-лікарську діяльність професора В.Г. Кравченка відзначено державним знаком «Відмінник охорони здоров'я» (1987), медаллю «Ветеран праці», знаком Міністерства освіти «Відмінник освіти України». За високі наукові досягнення в 2006 році удостоєно відзнакою «Медичний Олімп» Міністра охорони здоров'я, Міністра освіти, в 2007 році Указом Президента України присвоєно почесне звання «Заслужений діяч науки і техніки України». В 2010 році нагороджено Почесною грамотою Президії Верховної Ради України.